

Sygn. akt VIII GC 509/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2021 roku

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Przemysław Kociński

Protokolant starszy sekretarz sądowy Dorota Dąbrowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 września 2021 roku w Bydgoszczy

w postępowaniu gospodarczym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.

przeciwko M. M., R. K., D. M., J. K.

o zapłatę

na skutek zarzutów pozwanych od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym

I. uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 17 marca 2021 roku (sygn. akt VIII GC 509/21) w części dotyczącej zapłaty kwoty 1.641,84 zł (jeden tysiąc sześćset czterdzieści jeden złotych osiemdziesiąt cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 1 maja 2020 r. do dnia zapłaty i w tym zakresie powództwo oddala,

II. w pozostałej części utrzymuje w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 17 marca 2021 roku (sygn. akt VIII GC 509/21),

III. zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 82,10 zł (osiemdziesiąt dwa złote dziesięć groszy) tytułem zwrotu dalszych kosztów procesu wraz z odsetkami, w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sędzia Przemysław Kociński

Sygn. akt VIII GC 509/21

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanych M. M., R. K., D. M. oraz J. K. solidarnie kwoty 11.934,44 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 maja 2020 r. oraz kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód jest w posiadaniu weksla wystawionego przez pozwanych M. M., R. K., wypełnionego na kwotę 11.934,44 zł. Jak podniesiono, zobowiązanie do zapłaty powyższego dokumentu obejmuje również D. M. oraz J. K. jako poręczycieli wekslowych. Powód wskazał, iż termin płatności sumy wekslowej wyznaczony został na 30 kwietnia 2020 r., jednakże pomimo wezwania w tym zakresie zobowiązani nie wykupili

weksła. Konkludując powód podał, iż wielokrotnie próbował rozwiązać spór w sposób pozasądowy, jednakże pozwani nie podjęli się zapłaty dłużnej kwoty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksła z dnia 17 marca 2021 r., sygn. akt VIII GC 509/21, Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, VIII Wydział Gospodarczy, orzekł zgodnie z żądaniem pozwu oraz rozstrzygnął o kosztach procesu.

W zarzutach od powyższego orzeczenia, pozwani zakwestionowali powództwo co do zasady jak i wysokości domagając się nadto wstrzymania wykonania nakazu zapłaty.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwani podnieśli, że brak jest dokumentów uzasadniających podstawę złożonego roszczenia, co w zestawieniu z tym, iż powód wystąpił przeciwko tym samym pozwany, na podstawie tej samej umowy oraz weksła do niej wystawionego o zapłatę kolejnej kwoty, stanowiło przesłanki do odrzucenia pozwu. W dalszej kolejności wskazali, że powód nie przedstawił im swojego roszczenia przed wystąpieniem z powództwem. Zgodnie z twierdzeniami pozwanych w drugim prowadzonym przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy postępowaniu powód dochodził roszczenia wynikającego z tej samej umowy i w toku tego postępowania wskazał, że umowa leasingu została rozliczona. W związku z powyższym pozwani wnieśli o odrzucenie pozwu na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Niezależnie do powyższego podnieśli, że brak jest dokumentów potwierdzających wysokość szkody po stronie powoda.

Postanowieniem z dnia 27 maja 2021 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, VIII Wydział Gospodarczy oddalił wniosek pozwanych o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym oraz oddalił wniosek o odrzucenie pozwu.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 13 czerwca 2017 r. powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. zawarł z pozwany M. M. oraz R. K., prowadzącymi działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...) s.c. umowę leasingu, na mocy której powód (finansujący) zobowiązał się nabyć i przekazać pozwany (korzystającym) do odpłatnego używania w okresie od 13 czerwca 2017 r. do 13 czerwca 2020 r., pojazd marki O. (...). Korzystający zobowiązali się natomiast do zapłaty opłat leasingowych w wysokości i terminach określonych w harmonogramie płatności stanowiącym załącznik do umowy oraz jej integralną część.

Opłatę leasingową numer jeden określono na kwotę 1.806,90 zł netto, natomiast pozostałe miesięczne opłaty wyniosły 733,60 zł netto powiększone o opłaty serwisowe w kwocie 13,00 zł netto. Płatności podzielono na 37 miesięcy.

Strony postanowiły, iż zabezpieczeniem wszelkich roszczeń finansującego w stosunku do korzystającego, wynikających z umowy, stanowi jeden weksel własny in blanco z wystawienia korzystającego (§ 4 ust. 1).

Integralną część umowy stanowiły Ogólne Warunki Umowy (...) podpisane przez strony w dniu 13 czerwca 2017 r., z którymi, jak oświadczyli korzystający, zapoznali się (§ 4 ust. 3).

Dowód: Umowa (...) wraz z załącznikami oraz OWU– k. 59-68 akt,

Zgodnie z postanowieniami OWU, powodowi przysługiwało uprawnienie do uzależnienia zawarcia umowy leasingu od ustanowienia przez pozwanych zabezpieczenia wszelkich roszczeń finansującego wynikających z umowy, w szczególności w formie kaucji, weksli gwarancyjnych in blanco, poręczeń wekslowych (awal), gwarancji bankowej, hipoteki, a także innych rodzajów zabezpieczeń (§ 8 ust. 1).

Wskazano, iż w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy, finansującemu przysługiwało uprawnienie do wypełnienia wystawionego przez korzystającego weksła in blanco, poprzez wpisanie:

- sumy wekslowej odpowiadającej sumie zaległych opłat leasingowych, odsetek za czas opóźnienia, innych opłat oraz odszkodowań za szkody i kosztów, które zgodnie z umową, ponosi korzystający,

- terminu płatności przypadającego na trzydziesty dzień po dacie rozwiązania lub wygaśnięcia umowy, klauzuli „bez protestu”, miejsca płatności (§ 8 ust. 2).

Wskazano, iż w przypadku rozwiązania umowy ze skutkiem natychmiastowym wpłacone przez korzystającego opłaty leasingowe, serwisowe i innego należności nie podlegają zwrotowi, a ponadto finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie, a niezapłaconych opłat leasingowych i innych należności przewidzianych w umowie, z wyjątkiem opłat serwisowych, powiększonych o cenę nabycia przedmiotu leasingu określoną w umowie leasingu, pomniejszonych o korzyści jakie finansując uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem rozwiązania umowy (§ 9 ust. 3).

Zgodnie z postanowieniami OWU jeżeli korzystający dopuszczał się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej opłaty leasingowej lub jakichkolwiek innych należności przewidzianych w umowie, finansujący zobowiązany był wyznaczyć mu na piśmie nie krótszy niż siedmiodniowy termin dodatkowy do zapłacenia zaległości z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym z zastrzeżeniem § 9 ust. 2 pkt a. W przypadku każdego opóźnienia w zapłacie opłat leasingowych lub innych należności wynikających z umowy, niezależnie od daty ich powstania i dochodzenia, korzystający miał obowiązek zapłacić finansującemu zaległą opłatę i inne należności wraz z odsetkami za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w rozumieniu przepisu art. 481 § 2 Kodeksu cywilnego w związku z art. 4 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, naliczanych od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty. Korzystający był również zobowiązany zwrócić finansującemu wszystkie poniesione przez niego koszty windykacji. Za każdorazowe wystosowanie wezwania do zapłaty finansujący obciąży korzystającego zryczałtowaną opłatą w wysokości wskazanej w cenniku opłat dodatkowych (§ 4 ust. 8).

W przypadku niezapłacenia w wyznaczonym terminie zgodnie z § 4 ust. 8 terminie dodatkowym – zaległej opłaty leasingowej finansujący mógł wezwać korzystającego do przekazania przedmiotu leasingu na koszt korzystającego do miejsca wskazanego przez finansującego w celu wyjaśnienia okoliczności opóźnienia w dokonywaniu płatności. Za każdorazowe wystosowanie wezwania do przekazania przedmiotu leasingu finansujący obciąży korzystającego zryczałtowaną opłatą w wysokości 200 zł (§ 4 ust. 9).

Postanowiono również, iż korzystający upoważnia finansującego w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy i niezwrócenia przedmiotu leasingu w terminie, a także w przypadku niewywiązania się korzystającego z obowiązku określonego w § 4 ust. 9 do wejścia do pomieszczeń i na teren nieruchomości stanowiącej własność korzystającego lub przez niego zajmowanych i do odebrania przedmiotu leasingu, również za pośrednictwem wyspecjalizowanych firm, na koszt korzystającego (§ 9 ust. 13).

Dowód: Ogólne Warunki Umowy (...) – k. 64-67 akt.

W dniu zawarcia umowy leasingu R. K. oraz M. M. (wystawcy) oraz D. M. i J. K. (poręczyciele) złożyli do dyspozycji powoda gwarancyjny weksel in blanco, który finansujący miał prawo wypełnić w każdym czasie na sumę równą wierzytelności przysługującej mu od korzystającego z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy (...) nr (...) zawartej w dniu 13 czerwca 2017 r., na którą składają się w szczególności opłaty leasingowe, serwisowe, odsetki za opóźnienie, koszty windykacji, rozliczenia z tytułu ponadnormatywnego zużycia przedmiotu leasingu, inne opłaty obciążające korzystającego, kary umowne oraz odszkodowania za szkody i koszty, które ponosi korzystający. Zgodnie z deklaracją finansujący miał prawo opatrzyć weksel datą płatności według swojego uznania, zawiadamiając o tym korzystającego i poręczycieli listem poleconym nadanym najpóźniej na 7 dni przed terminem płatności.

Okoliczności bezsporne, a nadto **dowód:** Deklaracja Wystawców i Poręczycieli do weksla in blanco – k. 69 akt.

Przedmiot leasingu – pojazd marki O. (...) – został korzystającym wydany w dniu 19 czerwca 2017 r. wraz z zestawem dwóch kluczy zwykłych.

Dowód: protokół odbioru przedmiotu leasingu – k. 70-71 akt.

W dniu 18 października 2018 r. powód wezwał pozwanych do zwrotu przedmiotu leasingu, w związku z niespłaceniem w wymaganym terminie zadłużenia w kwocie 2.119,72 zł z tytułu opłat leasingowych.

Jednocześnie poinformowano pozwanych, iż w przypadku niewywiązania się z obowiązku natychmiastowego zwrócenia finansującemu przedmiotu leasingu bądź nie zapłacenia, w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, pełnej kwoty zadłużenia powód, na podstawie OWUL w trybie natychmiastowym rozwiąże wymienioną umowę przez wypowiedzenie ze skutkiem natychmiastowym bez możliwości jej wznowienia.

Tego samego dnia powód wystawił w stosunku do pozwanych M. M. i R. K. fakturę VAT na kwotę 200,00 zł tytułem opłaty za wezwanie do zapłaty.

Dowód: wezwanie do zwrotu przedmiotu leasingu wraz z potwierdzeniem nadania – k. 85-86 akt, faktura VAT nr: (...) – k. 84 akt.

W dniu 21 listopada 2018 r. powód wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 1.118,32 zł tytułem opłat leasingowych w terminie 7 dni pod rygorem rozwiązania umowy przez wypowiedzenie ze skutkiem natychmiastowym.

Tego samego dnia powód wystawił w stosunku do pozwanych M. M. i R. K. fakturę VAT na kwotę 50,00 zł tytułem opłaty za wezwanie do zapłaty.

Dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania – k. 91-92 akt, faktura VAT nr: (...) – k. 90 akt.

W dniu 20 grudnia 2018 r. powód wezwał pozwanych do natychmiastowego zwrotu przedmiotu leasingu oraz zapłaty kwoty 2.126,47 zł w terminie 7 dni pod rygorem rozwiązania umowy przez wypowiedzenie ze skutkiem natychmiastowym.

Tego samego dnia powód wystawił w stosunku do pozwanych M. M. i R. K. fakturę VAT na kwotę 200,00 zł tytułem opłaty za wezwanie do zapłaty.

Dowód: wezwanie do wydania pojazdu wraz z potwierdzeniem nadania – k. 99-99 akt, faktura VAT nr: (...) – k. 97 akt.

W dniu 10 stycznia 2019 r. powód zlecił Z. P., prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...), odbiór przedmiotu leasingu objętego umową nr (...).

Zlecenie wykonano w dniu 30 stycznia 2019 r. Pojazd odebrano i przekazano go powodowi.

Z tytułu wykonanych czynności (zabezpieczenie pojazdu, przetransportowanie zabezpieczonego pojazdu) Z. P. wystawił w stosunku do powoda fakturę VAT nr kwotę 1.464,93 zł.

Dowód: zlecenie odbioru – k. 108 akt, raport z interwencji – k. 109 akt, protokół zdawczo odbiorczy – k. 110 akt, faktura VAT – k. 111 akt.

W dniu 15 lutego 2019 r. powód wystawił w stosunku do pozwanych M. M. i R. K. fakturę VAT nr kwotę 1.464,93 zł tytułem pozostałych płatności wynikających w OWUL do umowy (...) (koszty windykacji).

Dowód: faktura VAT nr: (...) – k. 107 akt.

Powód wystawił w stosunku do pozwanych M. M. i R. K. następujące faktury VAT z tytułem opłat leasingowych i innych opłat wynikających z umowy:

- nr (...) na kwotę 902,33 zł – rata 18,

- nr (...) na kwotę 15,99 zł – opłata serwisowa,
- nr (...) na kwotę 902,32 zł – rata 19,
- nr (...) na kwotę 15,99 zł – opłata serwisowa,
- nr (...) na kwotę 902,33 zł – rata 20,
- nr (...) na kwotę 15,99 zł – opłata serwisowa,
- nr (...) na kwotę 902,32 zł – rata 21,
- nr (...) na kwotę 15,99 zł – opłata serwisowa,

Dowód: faktury VAT – k. 87-89, 94-96, 101-106 akt.

Pismem z dnia 26 lutego 2019 r. powód, w oparciu o § 9 ust. 2 OWU, wypowiedział pozwanym M. M. i R. K. w trybie natychmiastowym umowę leasingu nr (...) zawartą w dniu 13 czerwca 2017 r.

Ponadto wezwano pozwanych do natychmiastowej zapłaty zaległych opłat z tytułu umowy leasingu w kwocie 5.628,03 zł oraz odsetek karnych naliczonych za okres opóźnienia w zapłacie opłat leasingowych pod rygorem wszczęcia postępowania sądowego.

Powyższe zostało odebrane w dniu 6 marca 2019 r.

Dowód: wypowiedzenie umowy leasingu wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 112-113 akt.

W dniu 8 marca 2019 r. na podstawie opinii rzeczoznawcy zatrudnionego przez powoda ustalono, iż pojazd marki O. (...) posiada szacunkową wartość netto 24.500 zł.

Dowód: opinia (...) k. 114-117

W dniu 13 marca 2019 r. powód sprzedał pojazd marki O. (...) będący uprzednio przedmiotem umowy leasingu nr (...) zawartej w dniu 13 czerwca 2017 r. za kwotę 26.078,81 zł netto tj. 32.076,94 zł brutto.

Dowód: faktura VAT nr: (...) – k. 147 akt.

W związku z wypowiedzeniem umowy leasingu nr (...) powód, pismem z dnia 29 listopada 2019 r. wezwał pozwanych M. M. i R. K., w terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania, do zapłaty kwoty 10.812,72 zł należnej z tytułu zaległych opłat leasingowych oraz ewentualnych opłat wynikających z umów powiązanych z umową leasingu oraz z tytułu rozliczenia umowy leasingu nr (...) dokonanego w oparciu o § 9 ust. 3 OWUL oraz art. 709¹⁵ k.c.

Dowód: rozliczenie umowy – k. 118-119 akt.

W pismach z dnia 31 marca 2020 r. powód wezwał pozwanych do wykupu weksła wystawionego na kwotę 11.934,46 zł w terminie do 30 kwietnia 2020 r.

Dowód: wezwania do wykupu weksła – k. 8-11 akt,

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, których autentyczność nie była kwestionowana i nie budziła wątpliwości.

Sąd na podstawie art. 130⁴ § 5 k.p.c. pominął dowód z opinii biegłego sądowego ponieważ pozwani, pomimo wezwania, nie uiszcili zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego. Jednocześnie, mając na uwadze okoliczność, iż w sprawie doszło do sprzedaży przedmiotu leasingu i tym samym ustalona została rzeczywista (rynkowa) jego wartość, przeprowadzenie

opinii mającej na celu wykazanie hipotetycznej wartości przedmiotu leasingu nie znajdowało uzasadnienie. Nadto, z uwagi na brak wykazania, iż doszło do użytkowania w/w pojazdu w okresie styczeń-czerwiec 2019 r., brak było podstaw do przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność kosztów związanych z takowymi czynnościami.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. i art. 302 k.p.c. Sąd pominął dowód z przesłuchania stron bowiem prawidłowo powiadomione o terminie rozprawy nie stawiły się. Podkreślić również należało, że dowód ten ma jedynie charakter pomocniczy, zaś podstawą rozstrzygnięcia były okoliczności natury prawnej jak i faktycznej wynikającej z dokumentów, co zostanie wyjaśnione w dalszej części uzasadniania.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd pominął dowód z zeznań świadka P. M. bowiem okoliczności na jakie miał zeznawać świadek tj. stan samochodu w dniu jego wydania, brak obniżenia jego wartości oraz warunki jego zdania po zakończeniu leasingu wynikały z dokumentów zebranych w sprawie.

Zaznaczyć w tym miejscu należało również, iż przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd miał na uwadze treść art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którym, ocenia on wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie podkreślenia wymagało, że w niniejszej sprawie wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla, który powód przedłożył wraz z pozwem. Abstrahując w tym miejscu od abstrakcyjności zobowiązania wekslowego (zobowiązującego wystawcę, bez względu na przyczynę wystawienia), należało wskazać, że nie budziło jednocześnie wątpliwości Sądu, że w takim przypadku, w razie wniesienia zarzutów, możliwe staje się poszerzenie podstawy faktycznej i prawnej sporu o stosunek podstawowy zarówno z inicjatywy powoda, jak i pozwanego, jednak zawsze w granicach nakazu, przy czym nie kwalifikuje się takich czynności jako zmiany powództwa (zob. Manowska Małgorzata, (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Art. 478 – 1217, wyd. IV). Stwierdzenie to znajduje swoje potwierdzenie w stanowisku wyrażonym przez Sąd Najwyższy zgodnie z którym, poręczyciel wekslowy w zarzutach od nakazu zapłaty wydanego na podstawie weksla gwarancyjnego, niepełnego w chwili wystawienia (in blanco), może bronić się wszystkimi zarzutami, jakie przysługują osobie, za którą udzielił poręczenia. Może w szczególności bronić się zarzucając, że weksel został uzupełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem. Może też podnieść zarzuty dotyczące stosunku podstawowego, tj. stosunku będącego podstawą wystawienia weksla, m.in. zarzut przedawnienia roszczenia wywodzonego z tego stosunku (zob. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2008 r., sygn. V CSK 386/07, LEX nr 361473). Przedkładając powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać zatem należało, że na skutek złożenia przez pozwanych zarzutów od nakazu zapłaty, spór pomiędzy stronami przeniósł się niejako ze stosunku wekslowego również na stosunek podstawowy wynikający z umowy leasingu.

Przechodząc do właściwych rozważań merytorycznych nad zgłoszonym roszczeniem w pierwszej kolejności należało wskazać, iż w niniejszej sprawie poza sporem pozostawał fakt złączenia stron umową leasingu, na mocy której powód – jako finansujący, oddał pozwanym M. M. i R. K., do użytkowania przedmiot w postaci pojazdu marki O. (...) o numerze nadwozia (...). Same postanowienia rzeczono go kontraktu nie budziły wątpliwości zarówno stron jak również Sądu. Co do zasady nie było również kwestionowanym to, iż pozwani, tytułem zabezpieczenia roszczeń wynikający z przedmiotowego kontraktu wystawili oraz poręczyli weksel in blanco, który finansujący zgodnie z postanowieniami OWU, miał prawo wypełnić w każdym czasie na sumę równą wierzytelności przysługującej mu od korzystającego z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy leasingu, na którą składają się w szczególności opłaty leasingowe, serwisowe, odsetki za opóźnienie, koszty windykacji, rozliczenia z tytułu ponadnormatywnego zużycia przedmiotu leasingu, inne opłaty obciążające korzystającego, kary umowne oraz odszkodowania za szkody i koszty, które ponosi korzystający. Jak również ustalono w toku postępowania, a co nie było zagadnieniem spornym, z uwagi na zaległości w płatnościach poszczególnych rat leasingowych, doszło do odebrania przedmiotu leasingu od pozwanych, a następnie wypowiedzenia przez powoda przedmiotowej umowy ze skutkiem natychmiastowym oraz sprzedaży pojazdu.

Zarzuty pozwanych w stosunku do przedmiotowego roszczenia, abstrahując od kwestii odnoszących się do wniosku o odrzucenie pozwu (który został już prawomocnie rozstrzygnięty), skupiały się zaś na tym, iż w ich ocenie powód nie wykazał zasadności wierzytelności wskazanej w wekslu. Nadto zakwestionowali wartość pojazdu ustaloną w rozliczeniu końcowym jak również przyjętą przez powoda wysokość korzyści uzyskanych w wyniku rozwiązania umowy przed terminem.

Odnosząc się do charakteru stosunku obligacyjnego łączącego strony należało wskazać, że zgodnie z normą art. 709¹ k.c. przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne, równe co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego. W okolicznościach niniejszej sprawy istotnym była również regulacja art. 709¹³ § 2 k.c. w myśl której, jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty, finansujący powinien wyznaczyć na piśmie korzystającemu odpowiedni termin dodatkowy do zapłacenia zaległości z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, chyba że strony uzgodniły termin wypowiedzenia. Postanowienia umowne mniej korzystne dla korzystającego są nieważne. Nadto należało przywołać art. 709¹⁵ k.c., który stanowi, iż w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu.

Z uwagi na charakter i rodzaj podniesionych przez pozwanych zarzutów należało w tym miejscu również wskazać, iż w procesie cywilnym ciężar dowodu spoczywa bowiem na stronach postępowania i to one są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). Strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Innymi słowy ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo (żąda czegoś od innej osoby) obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu (czyli neguje uprawnienie żądającego) obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. To na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1997 r., sygn. II CKN 531/97, Lex nr 496544), a na stronie pozwanej spoczywa obowiązek wykazania, że powodowi jego żądanie nie przysługuje (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., sygn. IV CSK 299/06). Istota zasady dotycząca ciężaru dowodów sprowadza się bowiem do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. Nadto, samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014 r., sygn. I ACa 286/14).

W tym kontekście należało jednakże zauważyć, iż w niniejszej sprawie mieliśmy do czynienia ze specyficzną sytuacją, w której to roszczenie powoda wywodzone było z weksla, przy czym jak już podniesiono, analiza jego zasadności nie mogła zostać przeprowadzona w oderwaniu od stosunku podstawowego wynikającego z kolei z umowy leasingu. Nie budziło zatem wątpliwości, że „poręczyciel weksla in blanco może zgłaszać skutecznie zarzuty wskazujące na wypełnienie weksla niezgodnie z deklaracją wekslową” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. II CSK 360/08, LEX nr 584726), przy czym "to na dłużniku wekslowym ciąży obowiązek udowodnienia, że weksel został wypełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem. Nie ma podstaw, aby ciężar dowodzenia okoliczności ze stosunku podstawowego uzasadniający uzupełnienie weksla przerzucać na wierzyciela wekslowego. Tym bardziej

okoliczności takie nie powinny być badane przez sąd z urzędu" (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 kwietnia 2008 r., sygn. akt V ACa 118/08, LEX nr 447161).

Mając na uwadze powyższe, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, jak również bacząc na charakter podnoszonych zarzutów, w ocenie Sądu powód wykazał, iż przedmiotowe powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zdecydowanej części.

W pierwszej kolejności wskazać należało, iż nie budziło wątpliwości, iż strona powodowa w sposób prawidłowy dokonała wypowiedzenia zawartej pomiędzy stronami umowy leasingu ze skutkiem natychmiastowym. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w ocenie Sądu wykazywał, iż wypełnione zostały nie tylko wymagania zawarte w treści umowy stron (oraz jej OWU), ale przede wszystkim te, które zostały przewidziane w art. 709¹³ § 2 k.c. Przedłożone w tym zakresie wezwania do zapłaty, faktury jak również wydruki z rozliczeń analizowanej umowy jasno wskazywały, iż korzystający uchybili swoim obowiązkom w zakresie płatności rat leasingowych. Powyższy stan, pomimo kierowanych w tym zakresie upomnień, nie ulegał zmianie, co uprawniało powoda do zakończenia stosunku umownego, po uprzednim wyznaczeniu pozwanym terminu do uiszczenia zaległości. Tym samym, w ocenie Sądu, oświadczenie z dnia 26 lutego 2019 r. należało uznać za w pełni skuteczne, czego z resztą strona pozwana nie podważała. W świetle powyższego jasnym więc było, iż finansujących obciążały nieuiszczone i wymagalne na dzień złożenia analizowanego oświadczenia należności wynikające z zawartej umowy, a stanowiące niezapłacone raty leasingowe, opłaty serwisowe oraz koszty kierowanych do pozwanych wezwań. Pierwsze dwie pozycje, abstrahując od kwestii wystawienia faktur VAT, znajdowały swoje uzasadnienie w treści samej umowy, gdzie w sposób jasny określono wysokość comiesięcznych zobowiązań. Trzecia z wymienionych wyżej kwestii również wynikały z wiążących strony zapisów umownych – § 4 OWU oraz cennika opłat dodatkowych w umowach leasingu. Jednocześnie pozwani, prócz lakonicznego podważenia wysokości wszystkich należności, w żaden inny sposób nie zanegowali wartości odnoszących się do tychże wierzytelności.

Ostatecznie więc w ocenie Sądu w pełni uzasadnione były należności, które obciążały korzystających, i powstały przed wypowiedzeniem i wyrażały się one w: ratach od 18-21 w kwotach dwukrotnie po 902,32 zł oraz dwukrotnie po 902,33 zł, opłatach serwisowych od tychże rat (każda w wysokości 15,99 zł) oraz opłatach dodatkowych za wystosowanie wezwań do zapłaty – 200,00 zł (faktura nr (...)/), 50 zł (faktura nr (...)), 200 zł (faktura nr (...)).

Jednocześnie pozwani byli zobowiązani do zapłaty innych opłat naliczonych zgodnie z OWU umowy leasingu w tym kosztów windykacji pojazdu (§ 4 ust. 8 OWU), które w sprawie wyniosły 1.464,93 zł. W tym kontekście należało zauważyć, iż z treści materiału dowodowego wynikało, iż pozwani, pomimo wezwań do wydania pojazdu, nie podjęli żadnych czynności faktycznych w tym kierunku. Zgodnie natomiast z zawartą umową, w przypadku niezapłacenia w wyznaczonym terminie zgodnie z § 4 ust. 8 terminie dodatkowym – zaległej opłaty leasingowej finansujący mógł wezwać korzystającego do przekazania przedmiotu leasingu na koszt korzystającego do miejsca wskazanego przez finansującego w celu wyjaśnienia okoliczności opóźnienia. Ponadto korzystający upoważnił finansującego w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy i niezwrócenia przedmiotu leasingu w terminie, a także w przypadku niewywiązania się korzystającego z obowiązku określonego w § 4 ust. 9 do wejścia do pomieszczeń i na teren nieruchomości stanowiącej własność korzystającego lub przez niego zajmowanych i do odebrania przedmiotu leasingu, również za pośrednictwem wyspecjalizowanych firm, na koszt korzystającego, co też powód uczynił zlecając windykację pojazdu firmie zewnętrznej. W świetle powyższego, mając na uwadze, iż powód wykazał, iż doszło do zlecenia i wykonania czynności odbioru pojazdu przez podmiot trzeci, który to obciążył finansującego kosztami z tego tytułu, w pełni uzasadnionym było przeniesienie przedmiotowej należności na korzystających jak stanowiącego koszt windykacji pojazdu.

Na żądanie strony powodowej składały się nadto roszczenia wynikające z art. 709¹⁵ k.c. W pierwszej kolejności w ocenie Sądu nie ulegało wątpliwości, iż okoliczności ustalone w toku niniejszego postępowania jednoznacznie przesądzały o możliwości zastosowania regulacji wynikającej z rzeczonoego przepisu. Jasnym bowiem było, iż

wypowiedzenie umowy leasingu było skutkiem nieuiszczenia przez korzystających wymagalnych rat leasingowych, a więc to po ich stronie spoczywała odpowiedzialność za rzeczony zdarzenie prawne.

Odnosząc się natomiast do kwestii wysokości należności jakiej finansujący mógł domagać się od strony przeciwnej, należało wskazać, iż w świetle przedmiotowego przepisu stanowi ona składową dwóch elementów: wartości wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat oraz korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu. Dopiero po ich wzajemnym skompensowaniu uzyskujemy kwotę, którą strona korzystająca może zostać obciążona.

Pierwszy z rzeczonych elementów co do zasady nie był przedmiotem sporu – powód dokonał bowiem zsumowania kwoty stanowiącej wartość pozostałych do uiszczenia rat (16) oraz kwoty wykupu – łącznie 29.826,47 zł, która następnie zdyskontował o stopę procentową (...) (1,72). Uzyskana w wyniku powyższego kwota wynosiła 29.684,69 zł, co do której pozwani nie złożyli zarzutów.

Zagadnieniem spornym był natomiast drugi z elementów. Stanowi on wyraz istoty umowy leasingu, którym jest w tym wypadku konieczność rozliczenia przez leasingodawcę korzyści uzyskanych w wyniku zagospodarowania rzeczy. Pełni on przede wszystkim istotne funkcje gwarancyjne, pozwalając na równoważenie ekonomicznych interesów stron umowy i wykluczając uzyskanie przez finansującego nadmiernych korzyści kosztem leasingobiorcy. W tym przedmiocie pozwani kwestionowali przyjętą przez powoda wartość pojazdu (24.500 zł netto) oraz ponosili istnienie potencjalnych korzyści po stronie finansującego z racji wynajęcia pojazdu innemu podmiotowi po jego odebraniu od korzystających. W zakresie drugiej ze wskazanych kwestii należało wskazać, iż strona pozwana zaniechała przedstawienia jakiegokolwiek materiału dowodowego, który mógłby prowadzić do przyjęcia, iż faktycznie doszło do zaistnienia podnoszonych przez nich okoliczności. Powyższe w rzeczywistości stanowiły wyłącznie ich przypuszczenie, które nie zostało nawet uprawdopodobnione, a tym bardziej wykazane w toku sprawy. Poza tym powód, w odpowiedzi na rzeczony zarzut, przedstawił dowód, z którego wynikało, iż bezpośrednio po zakończeniu stosunku umownego zbył przedmiot leasingu na rzecz podmiotu trzeciego. Tym samym, nie negując generalnej możliwości powstania korzyści, na które pozwani zwracali uwagę w treści pisma z dnia 22.06.2021 r. a odnoszących się do wynajęcia przedmiotu leasingu, w toku niniejszego procesu żadna z nich nie została wykazana.

Przechodząc natomiast do pierwszej z podniesionych w tym zakresie kwestii zauważyć należało, iż jasnym było, iż strona powodowa opierała się w tym zakresie na wyliczeniu dokonany przez prywatnego eksperta. Pozwani natomiast podnosili, iż przyjęta wartość odbiega od realiów rynkowych. W tym zakresie zawnieioskowali o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, który to jednak, co zostało wskazane uprzednio, został pominięty z racji braku uiszczenia zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

W okolicznościach niniejszej sprawy jasnym było również to, że leasingodawca, na mocy umowy z dnia 13 marca 2019 r. dokonał sprzedaży przedmiotu leasingu, z którego to tytułu uzyskał wynagrodzenie w kwocie 26.078,81 zł netto (32.076,94 zł brutto). Powyższa okoliczność w ocenie Sądu miała kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia rzeczony kwestii.

W tym kontekście należało podkreślić, iż ciężar udowodnienia wysokości wierzytelności leasingodawcy powstałej w wyniku rozwiązania umowy zgodnie z art. 709¹⁵ k.c. spoczywał na stronie finansującej. Powód zatem winien wykazać, że odliczył uzyskane korzyści po myśli przywołanego przepisu. W tym zakresie należało odwołać się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2012 r., wydanego w sprawie I CSK 176/11 (LEX nr 1131111), w myśl którego przewidziane w art. 709¹⁵ k.c. rozwiązanie pełni funkcję odszkodowania za szkodę poniesioną przez finansującego wskutek naruszenia przez korzystającego umowy leasingu z przyczyn, za które on odpowiada. Ze względu na to, że pełna kwota ustalonych w umowie, a niezapłaconych rat mogłaby przewyższać szkodę powstałą w majątku finansującego, a więc przekraczać przewidziane w art. 361 § 2 k.c. granice dopuszczalnej wysokości odszkodowania, w art. 709¹⁵ k.c. przewidziano pomniejszenie kwoty umówionych, a niezapłaconych rat o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek zapłaty rat przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu. Chodzi

zatem o przyjęcie takiej wykładni art. 709¹⁵ k.c., która nie byłaby sprzeczna z zasadą wynikającą z art. 361 § 2 k.c., zgodnie z którą odszkodowanie nie może przenosić wartości szkody doznanej przez wierzyciela. Zdarzenie uzasadniające odpowiedzialność dłużnika nie może, innymi słowy, prowadzić do nieuzasadnionego wzbogacenia wierzyciela (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2012 r., sygn. akt I CSK 176/11).

Przypomnieć również należało, że w wyroku z dnia 26 października 2011 r. (I CSK 715/10, LEX nr 1102842) Sąd Najwyższy uznał, że co do zasady dochodzona należność z tytułu niezapłaconych rat leasingowych powinna zostać zmniejszona o wartość odzyskanego przez finansującego przedmiotu leasingu.

Nie ulegało wątpliwości, iż korzyść, o której stanowi art. 709¹⁵ k.c. może pojawić się w różnej postaci. Może ona polegać, i tak się z reguły dzieje, na odzyskaniu przedmiotu leasingu przez leasingodawcę przed terminem i ponownym zaangażowaniu tego przedmiotu umowy w nowy stosunek obligacyjny, w tym stosunek leasingu lub dokonanie tzw. sprzedaży poleasingowej. W grę może wchodzić także inna postać korzyści, np. może ona polegać na oszczędzeniu wydatków na utrzymanie rzeczy, tj. wydatków obejmujących koszty obsługi długu zaciągniętego na kupno przedmiotu leasingu. W niniejszym przypadku jasnym było, jak podkreślono wyżej, iż chodziło o kwestię wartości odzyskanego przedmiotu leasingu.

Mając powyższe na uwadze, w szczególności to, że odszkodowanie nie może przewyższyć uszczerbku w majątku poszkodowanego, w ocenie Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy, skoro nastąpiło odzyskanie przedmiotu leasingu i jego późniejsza sprzedaż przez finansującego, to właśnie cena uzyskana ze sprzedaży winna wyznaczać korzyść leasingodawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2015 r., sygn. akt I CSK 64/14). Wskazuje ona bowiem na rzeczywistą wysokość rzeczony korzyści, a nie wyłącznie hipotetyczną, określoną na podstawie opinii eksperta. Powyższe uzasadnione jest tym bardziej, iż przedmiotowa czynność w analizowanym przypadku miała miejsce bezpośrednio po zakończeniu stosunku leasingu (oraz dacie sporządzenia opinii).

W świetle poczynionych wyżej rozważań, mając na uwadze, iż w niniejszej sprawie powód sprzedał przedmiotowy pojazd za kwotę 26.078,81 zł netto to przedmiotowa wartość, jako rzeczywista a nie hipotetyczna powinna zostać odliczona od sumy rat leasingowych oraz kwoty wykupu po dyskoncie. Różnica rzeczonych kwot stanowiła zaś 3.605,88 zł i to przedmiotowa wartość obciążała pozwanych (w miejsce 5.184,69 zł).

Tym samym łączna wysokość powyższych należności wynosiła 9.194,07 zł i składały się na nią: zaległe raty leasingowe wraz opłatami serwisowymi (3.673,26 zł), należności z tytułu wezwań (450 zł), zwrot kosztów odzyskania pojazdu (1.464,93 zł) oraz rozliczenie umowy dokonane na podstawie art. 709¹⁵ k.c. (3.605,88 zł).

Prócz powyższych należności powód dochodził również skapitalizowanych odsetek od rzeczonych należności od dnia ich wymagalności do dnia 30 marca 2020 r. (dzień poprzedzający datę wezwania do wykupu weksla). Te zaś, zgodnie z treścią umowy (§ 4 ust. 8 OWU) przysługiwały w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Z racji zaś, iż w toku postępowania Sąd w sposób odmienny wyliczył należność przysługującą powodowi na podstawie art. 709¹⁵ k.c., koniecznym było zweryfikowanie dochodzonej w tym zakresie kwoty (1.161,56 zł). W przypadku należności dotyczących zaległych rat leasingowych, opłat serwisowych, kosztów wezwań czy odzyskania pojazdu, uwzględniając daty ich płatności, należało wskazać, iż powód w sposób prawidłowy wyliczył ich wartość na łączną kwotę 954,59 zł (k. 83). W przypadku natomiast korzyści z art. 709¹⁵ k.c. przysługiwały one od kwoty 3.605,88 zł za okres od 17 grudnia 2019 r. (termin wynikający z wezwania do zapłaty z dnia 29.11.2019 r. – k. 118-119) do dnia 30 marca 2020 r. i zamykały się w kwocie 143,94 zł. Tym samym suma odsetek, który w ocenie Sądu mógł domagać się powód wynosiła 1.098,53 zł.

W świetle powyższego łączna wysokość należności jaka przysługiwała powodowi, a która w myśl umowy oraz deklaracji wekslowej mogła zostać wskazana w treści weksla wynosiła 10.292,60 zł (9.194,07 zł + 1.098,53 zł).

Jeżeli zaś chodziło o dalsze odsetki to znajdowały one odzwierciedlenie w treści art. 481 § 1 i 2 k.c. Na podstawie powyższych przepisów w pełni uzasadnionym było przyznanie ich, zgodnie z żądaniem pozwu, od wskazanej wyżej kwoty od 1 maja 2020 r. w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie.

W tym miejscu należało wskazać, iż o ile obowiązek uiszczenia rzeczonyj należności w stosunku do pozwanych M. M. oraz R. K. wynikał z tego, iż byli oni wystawcami weksła oraz stronami umowy leasingu, natomiast w stosunku do pozostałych dwóch pozwanych należało wskazać, iż zgodnie z treścią art. 30 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz. U. 2016.160 j.t.) zapłatę weksłu można zabezpieczyć poręczeniem wekslowym (aval) co do całości sumy wekslowej lub co do jej części. Zgodnie z treścią art. 32 ww. ustawy poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył. Z uwagi na powyższe, mając na uwadze niekwestionowany fakt poręczenia weksła dokonanego przez D. M. oraz J. K. Sąd uznał, że żądanie skierowane przeciwko rzeczonym pozwany również znajduje swe prawne uzasadnienie w treści weksłu. Odpowiedzialność rzeczonych pozwanych jest solidarna z odpowiedzialnością wystawcy weksła na podstawie art. 47 Prawa wekslowego, zgodnie z którym kto weksel wystawił, przyjął, indosował lub zań poręczył, odpowiada wobec posiadacza solidarnie.

W myśl art. 493 § 4 k.p.c. jeżeli zachodzą podstawy do odrzucenia pozwu lub umorzenia postępowania, sąd z urzędu postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i wydaje odpowiednie rozstrzygnięcie. W innym przypadku sąd wydaje wyrok, którym w całości lub części utrzymuje nakaz zapłaty w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu. Tym samym, uwzględniając wszystko powyższe, Sąd uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksła z dnia 20 września 2021 r., sygn. akt VIII GC 509/21 w części dotyczącej zapłaty kwoty 1.641,84 zł (stanowiącej różnicę kwoty zasądzonej w nakazie zapłaty – 11.934,44 zł oraz 10.292,60 zł) wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 1 maja 2020 r. do dnia zapłaty i w tym zakresie powództwo oddalił. W pozostałym natomiast zakresie Sąd utrzymał w mocy rzeczony nakaz zapłaty (pkt II wyroku).

Nadto, mając na uwadze treść § 2 ust. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.), Sąd w punkcie II wyroku zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 82,10 zł tytułem zwrotu dalszych kosztów procesu. Jasnym bowiem było to, iż pozwani są przegrywającymi sprawę w części tj. w 86% Z chwilą złożenia zarzutów od nakazu zapłaty, należne wynagrodzenie pełnomocników wynosiło już bowiem nie 2.400,00 zł (jak zostało przyznane w nakazie zapłaty), lecz 3.600,00 zł (zgodnie z regułą z § 2 pkt 5 w/w rozporządzenia). Powód podniósł łączne koszty postępowania w kwocie 3.805,00 zł, a więc w związku ze stosunkowym rozliczeniem kosztów procesu przysługiwała mu kwota 3.272,30 zł. Koszty pozwanych to natomiast kwota 4.180,00 zł (opłata od zarzutów 563,00 zł, koszty pełnomocnika 3.617,00 zł. Wygrali oni jednak jedynie w 14% żądania zatem przysługiwała im kwota 585,20 zł. Odejmując koszty należne powodowi od kosztów pozwanych otrzymano kwotę 2.687,10 zł. Mając na uwadze, iż w nakazie zapłaty zasądzona została już kwota 2.605,00 zł, orzeczenie o kosztach należało uzupełnić o dalszą kwotę 82,10 zł, o czym Sąd orzekł w pkt III wyroku.

Sędzia Sądu Rejonowego Przemysław Kociński